

særdeles mangelfuld. Kravet om at bringe Produktionsomkostningerne ned rettes jo ikke alene til Arbejderne, det rettes ogsaa i meget høj Grad til Arbejdslederne, til Arbejdsgiverne. Her er der specifikt danske Mangler paa begge Sider, som i høj Grad bidrager til vore Vanskeligheder. Men ikke mindst — og jeg tror, at vi her maaske ogsaa er noget i en Særstilling, og her kommer vi til et Punkt, hvor en Regering virkelig kan gøre noget — lider vi her i Landet under, at de offentlige Byrder ikke i mindste Maade har fulgt TROP med den Prisnedgang, som er fulgt med Kronestigningen, at man neppe endnu har gjort noget virkelig alvorligt Skridt henimod en Nedsættelse. Her vil man virkelig kunne lægge den siddende Regering i høj Grad til Last, at den paa dette afgørende, vigtige Punkt, hvor en Indgriben kunde have haft stor Betydning — ikke i Henseende til at afhjælpe Krisen, men til at mildne den — saa godt som har siddet med Hænderne i Skødet.

Hvis den høje Regering blot vil se paa det sidste Pristal, vil Tallene tale deres saare tydelige Sprog i saa Henseende. Pristallets Gennemsnit er jo 184 — altsaa 84 pCt. over Niveaue i 1914 —, men Skatter og Kontingenter o. lign., hvoraf Skatter jo er absolut det meste, er oppe paa 253. Det er det talmæssige Udtryk for, i hvor overordentlig høj Grad Reduktionen af Skatter og Afgifter har staaet tilbage for den almindelige Prisreduktion, og hvilken Anomali vi i saa Henseende lever under. Et Tal som dette og Forholdene, saaledes som de er, gør det saare let forstaaeligt, at Kravet her til Lands — og det er vi for Resten ikke ene om, men Kravet er kommet her med særlig Styrke, fordi man i saa ringe Grad har været lydhør overfor det — mere og mere fra de forskellige Erhvervskredses Side har samlet sig i dette: Vi maa have en klækkelig Nedgang i Statens og Kommunernes Udgifter, en Nedgang, der kan føre til en virkelig følelig Nedgang af Skatter og Takster. Det er Kravet, og det er her, Regeringen har været — for at bruge et mildt Udtryk — saare lidet lydhør.

Vore Statsvirksomheders Takster er trods enkelte Nedsættelser dog stadig højere end i de Lande, vi skal konkurrere med, og er en væsentlig Byrde for Erhvervene, ikke mindst for de ubeskyttede Erhverv, som øjeblikkelig har faaet Kronestigningens Følger at føle, og som skal konkurrere paa lige Fod med Udlandet. Det er ganske særlig Gods- og Kreaturtaksterne, som Klagerne her maa samle sig om. De direkte Skatter til Stat og Kommune var allerede

forrige Aar saa høje, at de, hvis vi ser paa Landdistrikterne, selv for mindre Ejendomme kan anses for at gaa op til mellem 20 og 25 pCt. af Indtægten. Og saa staa der jo endda Takster og indirekte Skatter tilbage. Det er vanskeligere at gøre et saadant Forhold nøjagtigt op med typiske Eksempler for Byerhvervene, men der foreligger dog tilstrækkeligt Materiale til, at man klart kan se, at ogsaa for Byerhvervene er de direkte Skatter til Stat og Kommune naaet op til en saadan Højde, at det bliver en overordentlig betydningsfuld Hemske for vor Produktion og vore Erhverv.

Det er en fuldkommen sikker Sag, men den højtærede Finansminister tager sig Tingen let. Den højtærede Finansminister udtalte her i sin Forelæggelsestale: „Jeg har aldrig forstaaet Kravet om Nedsættelse af Skattesatserne for den direkte Beskatning. Enhver ved jo, at Procentbeskatningen bliver lavere, naar Indtægten gaar ned.“ Ja, det er i Sandhed en smuk Trøst at give det nødstedte Erhvervsliv! Naar Ministeren nu allerede i Aar og rimeligvis end mere til næste Aar vil se, at Tusinder og atter Tusinder af Skatteydere, der tidligere har betalt en ganske pæn aarlig Sum i direkte Skat til Stat og Kommune, møder med en Indtægt, som er Nul eller i alt Fald nærmer sig Nul skattemæssig set, saaledes at den ligger under eller ganske nær ved Skattegrænsen, saa vilde han, hvis han forfulgte sin egen Tankegang logisk, kunne sige: Men hvad hylér dog den Mand for, hans direkte Skat følger jo med hans Indtægt, og naar han ingen eller saa godt som ingen skattepligtig Indtægt har, ja, saa er jo Skatteproblemet for hans Vedkommende løst paa den nydeligste Maade af Verden og navnlig paa den retfærdigste Maade! Hvad Statskassen og Kommunekasserne siger dertil, bliver jo et noget andet Spørgsmaal. Men for nu blot at holde sig til Indkomstskatten, er Forholdet jo dette, at det er Skatteydelsen, baseret paa forrige Aars Indtægt, som for en ikke ringe Del bidrager til, at den vedkommende i det løbende Aar ingen Indtægt har ud af sin Virksomhed eller i alt Fald ikke naar Skattegrænsen og derfor er i den Nødssituation, hvori han er. Men langt mere end Indkomstskatten bidrager hertil Formueskatten, og det er mig ganske uforstaaeligt, at den højtærede Finansminister kan bruge det Udtryk om den direkte Skat i al Almindelighed, at det er en Procent-skat, der retter sig efter Indtægten, stiger og synker med den; thi Forholdet er netop det, at en af de Ting, som gør den direkte Beskatning til Stat og Kommuner saa ganske